

DE DRIE KRUISEN

C.H. Mackintosh

De drie kruisen

en het evangelie van Gods genade

De drie kruisen
en het evangelie van Gods genade

Auteur: C.H. Mackintosh
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Redactie: Hugo Bouter
Copyright © OudeSporen online uitgeverij
Eerste editie 2017
Distributie: CBC, Houten

ISBN/EAN 978-94-91797-27-9 (Ebook)
ISBN/EAN 978-94-91797-26-2
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*‘Toen zij kwamen bij de plaats, Schedelplaats geheten,
kruisigden zij Hem daar, en de boosdoeners, de een
aan de rechter- en de ander aan de linkerzijde.’*

Lucas 23:39-43

Inhoud

Het middelste kruis.	9
Het menselijk hart	9
Het hart van God.	12
Het hart van Christus	14
De andere kruisen.	17
Twee boosdoeners	17
Geloof in de Gekruisigde	20
Vrees jij ook God niet?	21
Berouw en bekering	22
Wij toch terecht	25
Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan.	26
Denk aan mij	27
Vandaag	28
Het derde kruis	29

Het middelste kruis

We willen graag nadenken over de drie kruisen op Golgota. In dit korte, veelomvattende gedeelte in Lucas kunnen we vele waarheden ontdekken.

In de eerste plaats kijken we naar het middelste kruis en naar Hem die daaraan was genageld: Jezus van Nazaret. De gezegende Heiland had Zijn hele leven gewijd aan Zijn liefdedienst. Hij had zieken genezen, melaatsen gereinigd, blinden de ogen geopend, doden opgewekt, hongerenden gevoed, de tranen gedroogd van een weduwe, iedere vorm van menselijke nood gelenigd. Hij was altijd bereid om iedereen die leed oprecht meegevoel te tonen. Het was Zijn voedsel de wil van God te doen en de mensen goed te doen. Een heilige, vlekkeloze, volmaakt genadige Mens, de enige reine schoof van menselijke vrucht, ooit in deze wereld gezien. Petrus zegt van Hem: *‘Een Man door God aan u bevestigd door krachten, wonderen en tekenen, die God door Hem in uw midden heeft gedaan’* (Hand. 2:22). Iemand, die God volkomen had verheerlijkt op de aarde en Hem volmaakt had geopenbaard in al Zijn wegen.

Dit was de Heer, die op het middelste kruis hing. Wat had Hem daar op het kruis gebracht? Hier leren wij een drievoudige les, of beter gezegd, hier worden ons drie waarheden geopenbaard.

Het menselijk hart

Ten eerste leren wij hier, zoals nergens anders, wat er in het menselijk hart leeft tegenover God. Niets heeft dit zo duidelijk gemanifesteerd als het kruis. Als we een volmaakte maatstaf willen hebben, waarmee we de wereld en het

menselijk hart of de zonde willen meten, dan moeten we kijken naar het kruis van onze Heer Jezus Christus. Als we willen weten, wat de wereld is, zien we op het kruis dat ze zich daar volledig heeft uitgesproken. Daar heeft de gevallen mensheid zich volledig geopenbaard. Toen de mensen riepen: 'Kruisig Hem, kruisig Hem', was dat de stem van het menselijk hart, dat op die manier zijn ware toestand voor God openbaarde. Toen de mens de Zoon van God aan het kruis nagelde, bereikte hij het toppunt van zijn schuld en boosheid. Toen de mens een misdadiger en moordenaar verkoos boven Christus, bewees hij daarmee dat hij liever roof en moord had dan licht en liefde. Het kruis openbaarde dit verschrikkelijke feit en liet hierover geen twijfel bestaan.

Onze maatstaf van wat de wereld is, is vaak niet goed. Wij zijn geneigd de wereld te beoordelen volgens de manier waarmee ze ons behandelt. We spreken over haar leegheid, trouweloosheid, laagheid en bedrog, maar spiegelen dit aan onze maatstaf over de wereld en vinden het ware karakter niet. Om de juiste conclusies te trekken moeten we een volmaakte maatstaf gebruiken, en die vinden we in het kruis. Het kruis is de enige volmaakte maatstaf voor de mens, de wereld en de zonde. Als we echt willen weten wat de wereld is, dan moeten we bedenken dat de wereld een misdadiger verkoos boven Christus en de enige volmaakte Mens tussen twee boosdoeners kruisigde. Dat is het karakter en de toestand van de wereld waarin wij leven. De wereld openbaarde haar karakter in een kalme, goed overlegde en vastbesloten uitgevoerde actie. Daarom moeten we ons over niets verwonderen, als we iets horen of zien van de boosheid van de wereld. Omdat de wereld door het kruisigen van de Heer der heerlijkheid het duidelijkste bewijs gaf van haar boosheid en schuld dat ooit kon worden gegeven.

Maar zal iemand zeggen: 'We leven nu in een andere wereld. Je kunt de tijd van Herodes en Pilatus niet vergelijken met die van nu. In elk opzicht is er vooruitgang geboekt. De beschaving heeft de wereld mooier gemaakt, en voor een groot deel van de wereld heeft het christendom zijn reinigende en verlichtende invloed op de massa gehad. Die verandering is zo groot, dat het onverantwoord is de huidige wereld te beoordelen naar die verschrikkelijke daad uit de eerste eeuw'. Maar gelooft u echt dat de wereld veranderd is? Is ze *innerlijk* verbeterd, is ze werkelijk in *hart en wezen* anders dan toen? Wij erkennen zeker al datgene wat een vrij evangelie en een open Bijbel door de rijke genade van God heeft bewerkt. Wij danken de Heer van harte voor de vele mensen die leefden en stierven in het geloof in Christus; en voor de velen

die nu overtuigende bewijzen laten zien van hun oprechte gehechtheid aan de naam, de Persoon en de zaak van Christus. Maar hoewel we al deze heerlijke gevolgen graag toegeven, zijn we toch ervan overtuigd dat de wereld niet is verbeterd en dat ze – als ze de gelegenheid kreeg – nu dezelfde daad zou plegen als in het jaar 33 in Jeruzalem.

Dit lijkt misschien wel hard en generaliserend uitgedrukt, maar het gaat erom of het waar is? Is de naam van de Heer Jezus nu aangenamer voor de wereld dan toen de godsdienstige leiders uitriepen: *'Niet Hem, maar Barabbas!'* (Joh. 18:40). Probeer maar eens te spreken over de kostbare naam van Christus in een gezelschap. Zal er niet snel worden gezegd dat het nu niet de tijd en de plaats is om hierover te spreken? Elke andere bekende persoon, of ander onderwerp is wel toegestaan, maar niet de Heer Jezus. Van onzinnige praat zal men niet gauw zeggen dat dit niet de plaats en tijd is, maar dat gebeurt wel als men probeert te spreken over de Heer. Laat een evangelist maar eens op straat prediken. Zal hij niet gehinderd worden? Er is wel plaats op straat voor de duivel, maar niet voor de Heer Jezus Christus. *'Niet Hem, maar Barabbas!'* Kan iemand dit ontkennen? Het staat wel vast de wereld van nu is geen haar beter dan de wereld van toen. Het uiterlijk van de wereld is misschien veranderd, maar niet haar innerlijke gezindheid van vijandschap tegen God. Ze heeft misschien het heidendom afgelegd en zich bekleed met een christelijke mantel. Maar onder die christelijke mantel kan men nog al de afschuwelijke patronen zien van het donkere heidense denken. Vergelijk Romeinen 1:29-31 eens met 2 Tessalonicenzen 3:1-5, en u zult dezelfde eigenschappen vinden. Het donkere heidendom staat in verbinding met de 'ogenschijnlijke godsvrucht'. De meest grove vormen van bederf worden bedekt met de mantel van een christelijke belijdenis.

Nee, het is een noodlottige fout te menen dat de wereld van nu verbeterd is. De wereld staat nog steeds schuldig aan de moord op de Zoon van God; en ze bewijst haar instemming met die daad op elke bladzijde van haar geschiedenis, in elke fase van haar bestaan. De wereld ligt onder het oordeel. Haar straf is uitgesproken, en de volvoering ervan is dichtbij. De wereld is een diepe, donkere stroom, die zich snel beweegt naar de poel die brandt van vuur en zwavel. Het oordeel staat voor de deur, dat is wat de Schrift ons leert. Petrus schreef: *'zij zullen daarvan rekenschap moeten geven aan Hem, die gereed staat om levenden en doden te oordelen'* (1 Petr. 4:5). Als Hij toen al gereed stond, waarop wacht Hij dan nog? *'Hij is lankmoedig(...), omdat Hij niet wil*

dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen' (2 Petr. 3:9). Dit zijn woorden van weergalozige genade, die het liefhebbende hart van God laten zien en Zijn sterke verlangen naar het heil van mensen. Maar het oordeel komt! Die vreselijke dag van wraak is op komst, en ondertussen klinkt de stem van de Heer Jezus door middel van Zijn gezanten, die de mensen uitnodigen om de verschrikkelijke maalstroom te ontvluchten en de toevlucht te nemen tot Gods heil.

Het hart van God

Ten tweede moeten we het kruis zien als de openbaring van het hart van God ten opzichte van de mens. Zoals we in het kruis van onze geliefde Heer en Heiland in duidelijk leesbare letters de ware toestand van het menselijk hart tegenover God kunnen lezen, zo kunnen we in hetzelfde kruis even duidelijk Gods hart ten opzichte van onszelf opmerken. Het kruis is de volmaakte goddelijke maatstaf voor beide zaken. Een lied zegt: *'De speer die Uw zijde doorboorde, bracht het bloed voort dat redding brengt'*. Op het kruis zien we die wonderlijke ontmoeting van vijandschap en liefde, van zonde en genade. De mens toonde op Golgota het toppunt van zijn haat tegenover God. God – geprezen zij Zijn naam – toonde echter de grootte van Zijn liefde. Haat en liefde ontmoetten daar elkaar, maar de liefde van God overwon. Gerechtigheid en zonde troffen elkaar, maar Gods gerechtigheid overwon. De zonde werd weggedaan, en aan de overzijde van dood en graf verkondigt de eeuwige Geest nu de blijde boodschap dat *'zoals de zonde heeft geregeerd door de dood, zo ook de genade zou regeren door gerechtigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onze Heer'* (Rom. 5:21). Op het kruis is de strijd gestreden en is de overwinning behaald, en sindsdien strooit een milde hand van soevereine genade de vruchten van de overwinning overal uit.

Wilt u echt weten wat er in het hart van God leeft voor de mens? Kijk dan naar het middelste kruis, waar Jezus Christus door *'de bepaalde raad en voorkennis van God werd overgeleverd'* en *'door de handen van wetteloze mensen aan het kruis werd genageld en gedood'* (Hand. 2:23). Er is een donkere kant, maar ook een lichte kant, want God Zelf werd erin zichtbaar. Natuurlijk openbaarde de mens hierdoor wie hij was, maar God stond hierboven. Ja, Hij stond boven de mens en boven alle machten van de duisternis, die in een verschrikkelijke slagorde stonden opgesteld. Het is zoals bij Jozef en zijn broers. Zij toonden

de vijandschap van hun hart door Jozef in de put te werpen en hem aan de Ismaëlieten te verkopen. Dat was de donkere kant. Maar als we letten op de woorden van Jozef, zien we ook de lichtzijde: *'Maar wees nu niet verdrietig en zie er niet zo ontsteld uit, omdat u mij hierheen verkocht hebt, want om u in het leven te behouden heeft **God** mij voor u uitgezonden'* (Gen. 45:5).

Maar tot wie werd dit woord van genade gericht? Het was tot mensen met een verslagen geest en een geweten dat overtuigd was van zonde, gebroken harten die hadden geleerd te zeggen: 'Wij zijn schuldig'. Alleen *zulke* mensen kunnen de waarheid begrijpen die nu voor onze aandacht staat. Gelovigen die het oordeel van God over zichzelf aannemen en erkennen dat het kruis de maatstaf is van onze schuld, kunnen het kruis waarden als de uitdrukking van Gods liefde voor de mensen. Zij kunnen de heerlijke waarheid zien dat het kruis dat de haat van de mens tegenover God toont, tevens de liefde van God voor de mensen openbaart. Deze dingen gaan altijd samen. Wanneer wij onze eigen schuld zien en erkennen als bewezen bij het kruis, dan leren wij de reinigende kracht van dat kostbare bloed kennen, dat vrede verkondigt en dat ons reinigt van alle zonde. Alleen een verbroken hart en een verslagen geest kan werkelijk de wondere liefde van God bij het kruis van Christus zien. Jozef had nooit kunnen zeggen: *'Maar wees nu niet verdrietig en zie er niet zo ontsteld uit'*, als hij die verslagenheid niet bij zijn broers had gezien. En zou iemand met een ongebroken hart, een onaangeraakt geweten de waarde van het zoenbloed van Christus kunnen zien of de grootheid van de liefde van God? Dat is onmogelijk.

Jozef sprak zijn broeders eerst *'bits aan'* (Gen. 42:7). Maar op hetzelfde ogenblik dat hij in hun woorden hun gebroken hart hoorde (Gen. 44:16vv.), waren zij gereed om zijn troostrijke woorden te begrijpen: *'Maar wees nu niet verdrietig'*. Wanneer we helemaal terneergeslagen zijn bij het zien van het middelste kruis en de volkomen maatstaf zien van onze diepe persoonlijk schuld, dan zijn we bereid om het kruis te zien als de heerlijke openbaring van Gods liefde ten opzichte van ons. Op dat ogenblik nemen we afscheid van een schuldige wereld. We zijn gered uit de diepe donkere maalstroom, waarover we spraken. We zijn gebracht tot het vredevolle heil van God, zodat wij nu kunnen wandelen in het licht van het gelaat van een liefdevolle Vader en de reine lucht kunnen inademen van de nieuwe schepping. *'God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave'* (2 Kor. 9:15).

Het hart van Christus

Ten derde een enkel woord over het kruis als het middel om ons het hart van Christus jegens God te tonen. Wij kunnen dit punt alleen maar aanroeren, terwijl we het aan de lezer overlaten zijn gedachten hierover te laten gaan onder de leiding van de Heilige Geest. Het is een grote troost te weten dat in een wereld zoals de onze, God tenminste door één Persoon volkomen is verheerlijkt. Dat er één Persoon was, voor Wie het Zijn voedsel was om de wil van God te doen, Hem te verheerlijken en Zijn werk te volbrengen. In Zijn leven en sterven heeft Christus God volkomen verheerlijkt. Van de kribbe tot het kruis was Zijn hart volmaakt toegewijd aan het volbrengen van de wil van God, wat die wil ook mocht zijn. Hij zei: *'Zie, Ik kom (in de boekrol is over Mij geschreven) om Uw wil te doen, o God!'* (Ps. 40:8; Hebr. 10:7). In het boek van Gods raadsbesluiten stond van de Zoon geschreven, dat Hij te rechter tijd in de wereld zou komen om de wil van God te doen. Hieraan wijdde Hij Zich met al Zijn kracht. Hiervan week Hij geen haarbreedte af, van het begin tot het einde.

Als we nu kijken naar het middelste kruis, dan zien we daar de volmaakte vervulling van wat de Heer Jezus vanaf het begin had beziggehouden: het volbrengen van de wil van God. Dat is wat ons wordt voorgehouden in de brief aan de Filippenzen: *'Want laat die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was, die in de gestalte van God zijnde het geen roof geacht heeft God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft, de gestalte van een slaaf aannemend, de mensen gelijk wordend. En uiterlijk als een mens bevonden heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam wordend tot de dood, ja, tot de kruisdood'* (Fil. 2:5-8).

Wat een wondervolle diepten zijn er in het kruis verborgen. Wat een waarheden komen daar samen, wat een licht straalt er van dat kruis! Hoe worden daar alle harten openbaar: het hart van de mens tegenover God, het hart van God voor de mens en het hart van Christus voor God! Dat alles vinden we bij het kruis. Wij mogen zien op Hem, die daar tussen twee boosdoeners hing als een schouwspel voor hemel, hel en aarde. We zien hier de volmaakte maatstaf voor alles en iedereen in het heelal met betrekking tot God. Willen we weten hoeveel God ons heeft liefgehad, en hoe groot Zijn afschuw van de zonde is? Dan moeten we naar het kruis kijken. Willen we weten wat er in het hart van de mens leeft, hoe zijn werkelijke toestand is, zijn haat ten opzichte van wat van God is en zijn aangeboren liefde voor wat door en door slecht is? Dan moeten we weer naar het kruis kijken. Willen we weten wat de wereld is, wat de zonde is, wat de satan is? Dan moeten we opnieuw naar het kruis kijken.

Er is niets te vergelijken met het kruis. Laten we steeds meer erover nadenken. Het zal ons thema zijn de eeuwigheden door. Laat de Heilige Geest ons meer inleiden in de diepten van het kruis, zodat we ons verliezen in Hem die daar heeft gehangen. Zo worden we ook gescheiden van de wereld, die Hem eraan nagelde. Laat de taal van ons hart werkelijk zijn: *'Maar ik wil volstrekt niet roemen dan alleen in het kruis van onze Heer Jezus Christus, door Wie voor mij de wereld gekruisigd is en ik voor de wereld'* (Gal. 6:14).

De andere kruisen

Twee boosdoeners

We zullen nu naar de andere twee kruisen kijken en hieruit ook enkele ernstige en belangrijke lessen leren. Het is het geïnspireerde verhaal over twee mannen, die elk aan één van deze kruisen hingen. In deze beide mannen zien we een beeld van de twee groepen mensen waarin de mensheid kan worden verdeeld, vanaf het begin tot het einde van de tijden. Namelijk:

- wie Christus aannemen;
- en degenen die de Christus van God verwerpen.

Dus zij die in Christus geloven en zij die niet geloven. Het is allereerst van groot belang te zien dat er geen wezenlijk verschil tussen deze beide mannen bestond. In hun aard, hun verleden en hun omstandigheden waren ze gelijk. Sommige uitleggers hebben hun best gedaan om onderscheid tussen hen te maken, maar met welk doel is moeilijk te zeggen. Als men het maar niet doet om afbreuk te doen aan de grote genade, die naar voren komt uit het verhaal van de berouwvolle dief. Men speculeert dan over een gebeurtenis in zijn vroegere leven die dit wonderlijke einde kan verklaren, een lichtpunt, een hoopvolle omstandigheid waardoor zijn gebed op het laatst werd verhoord. Maar de Schrift zwijgt daarover, ze noemt alleen het getuigenis van de evangelisten Matteüs en Marcus. Dit toont dat tot op het moment dat Lucas deze man onder de aandacht brengt, hij evenals zijn metgezel de Heer aan het

bespotten was: *'Ook zij die met Hem gekruisigd waren, smaadden Hem'* (Matt. 27:44; Marc. 15:32).

Dit is een duidelijk bewijs dat er aanvankelijk geen verschil was tussen beide misdadigers. Beiden waren veroordeelde boosdoeners, en op de grens van de eeuwigheid zondigden ze allebei ook nog door de Zoon van God te smaden. Verschil tussen hen te zoeken, is vergeefse moeite. Ze waren aan elkaar gelijk qua natuur, schuld, misdaden en goddeloosheid. Er was geen verschil tot op het ogenblik dat de pijl van overtuiging van zonde de ziel van de berouwvolle misdadiger binnendrong. Hoe duidelijker men dit ziet, hoe meer ook de soevereine genade van God schittert in alle helderheid. *'Er is geen onderscheid. Want allen hebben gezondigd en komen te kort aan de heerlijkheid van God'. 'Er is geen onderscheid (...), want dezelfde Heer van allen is rijk jegens allen die Hem aanroepen'* (Rom. 3:22-23; 10:12).

De enige maatstaf waaraan men de mens moet afmeten, is 'de heerlijkheid van God'. Iedereen schiet te kort aan deze heerlijkheid, zowel de beste als de slechtste mens. Er is geen onderscheid. Als het alleen een kwestie van het geweten of van menselijke gerechtigheid was, dan zou er nog enig verschil kunnen zijn. Bij een menselijke maatstaf zou er inderdaad onderscheid kunnen bestaan, maar dat is niet zo. Alles moet voldoen aan de heerlijkheid van God! Daarom is er geen onderscheid, want allen komen hieraan te kort. Maar God zij geloofd, er is een andere kant aan de zaak. Want dezelfde Heer van allen is rijk jegens allen die Hem aanroepen. De rijkdommen van de genade strekken zich uit tot de diepten van onze ellende en schuld. Zoals de licht van de goddelijke gerechtigheid de menselijke schuld aan het licht heeft gebracht, zo heeft de volheid van genade in de Persoon en het werk van Christus voorzien in onze grote nood en in de eisen van Gods heerlijkheid. Dit wordt voorgesteld in het ontroerende verhaal van de *berouwhebbende* boosdoener, wat alleen in het Lucasevangelie wordt vermeld – het evangelie van de God van alle genade.

Matteüs en Marcus stellen hem voor als een *lasterende* boosdoener. We kunnen ons nauwelijks een lager gedrag voorstellen, en we zien in deze evangeliën geen enkele troostrijke gedachte. Alles lijkt zo donker als de nacht, maar toch niet te donker om te worden verlicht door het hemelse licht dat straalde van de Middelaar op het middelste kruis. Het is goed een diep besef te hebben van onze natuurlijke verloren toestand. Hierin kunnen we niet te ver gaan. De val van de mens is volledig. Hoewel niet ieder zo ver zou gaan als de boosdoener op het kruis, hoewel niet allen dezelfde slechte vruchten hebben

voortgebracht en zich niet in dezelfde afschuwelijke zonden hebben gestort, is dat niet aan hun eigen boze natuur te danken. Het menselijk hart is een broeinest, waarin de kiemen van elke vorm van boosheid voorkomen, die ooit de bladzijden van de menselijke geschiedenis hebben bevlekt. Als het kwaad niet ontkiemt, kan dit niet worden toegeschreven aan verschil in bodem, maar aan verschillen en invloeden *van buiten*. Het getuigenis van de Schrift hierover is duidelijk genoeg: 'Er is geen onderscheid'.

De mensen denken hier anders over, want het plaatst hen teveel op gelijke hoogte. Maar onze eigengerechtigheid wordt bij de wortel afgesneden door de Bijbel. Maar mensen willen zich graag onderscheiden; ze willen niet op gelijke hoogte worden geplaatst met een Maria Magdalena of een Samaritaan. Maar het is wel zo, en dit kan ook niet anders. De genade wist elk onderscheid uit, en het oordeel doet dit straks ook. Als we gered worden, is dit in het gezelschap van Maria Magdalena en andere verlore zondaars. Als iemand verloren gaat, dan is dit in het gezelschap van zijn soortgenoten. Ongetwijfeld zullen er trappen van heerlijkheid zijn, zoals er ook verschil in de straf zal zijn. Maar wat de ware aard en het karakter van het natuurlijke hart betreft, is er geen onderscheid: *'Arglistig is het hart boven alles, ja, verderfelijk is het; wie kan het kennen?'* (Jer. 17:9). Welk hart? Het hart van een mens. Mijn hart en uw hart. *'Want uit het hart komen voort boze overleggingen, moorden, overspel, hoererijen, diefstallen, valse getuigenissen, lasteringen'* (Matt. 15:19). Uit welk hart? Uit het hart van een mens, mijn hart en uw hart. Deze dingen zouden niet uit het hart kunnen voortkomen, als zij er niet reeds waren. En als zij er *niet* uitkomen, komt dit alleen door de omstandigheden.

Dit is het duidelijke getuigenis van de Schrift. En als de Geest van God begint te werken in het hart en het geweten van een mens, geeft Hij het diepe besef en de volledige erkenning van de waarheid van dit getuigenis. Zo iemand is bereid om als zijn eigen woorden aan te nemen: *'Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont'* (Rom. 7:18). Iedereen met een werkelijk verslagen geest erkent het feit van zijn totale verdorvenheid. Alle kinderen van de wijsheid, rechtvaardigen God en veroordelen zichzelf. Er is geen enkele uitzondering; en dat niet alleen, maar elke berouwvolle zondaar zal zonder enige aarzeling zichzelf de voornaamste noemen. Iedereen die echt onder de overtuigende kracht van de Heilige Geest is gebracht, zal zonder enig voorbehoud erkennen dat er geen onderscheid is. Iedereen die aarzelt dit te erkennen, moet zichzelf nog leren zien in het licht van Gods heiligheid.

Zelfs de meest beschaafde mens zal zich, als hij verlicht wordt door Gods Geest, vereenzelvigen met de moordenaar op het kruis. Dit zal zo zijn wanneer Gods licht hem bestraalt en hem het verborgene van zijn hart toont, zodat hij zijn verdorven natuur erkent. Terwijl vrienden en verwanten, buitenstaanders die alleen oppervlakkig oordelen, misschien hoog van hem denken, kan hijzelf – omdat hij beter weet in Gods licht – alleen maar uitroepen: *'Ik ellendig mens'* (Rom. 7:24). *'Zie, ik ben te gering'* (Job 39:37). *'Wee mij, ik ga ten onder'* (Jes. 6:5). *'Ik ben een zondig mens'* (Luc. 5:8). Dit zijn de uitspraken van iemand die echt berouw heeft. Alleen als we ons zo waarachtig uitspreken, zijn we in staat de rijkdom van Gods genade aan te nemen, zoals die is ontvouwd in het evangelie van Jezus Christus. Genade neemt de *zondaars* aan: *'Want de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken en te behouden'* (Luc. 19:10). Hoe meer ik mijn verloren toestand begrijp, mijn volkomen hopeloosheid, des te meer zal ik ook verstaan van de volheid van Gods genade en het unieke aanbod van het heil dat verworven is door het bloed van het kruis.

Zo zien we hoe Gods genade straalt bij de redding van de boosdoener op het kruis. Hierover is wat hem betreft geen misverstand mogelijk. Hij had geen goede werken om op te bouwen. Hij had geen werken van barmhartigheid gedaan. Van doop en avondmaal had hij niet gehoord. Godsdienstige gebruiken, ceremoniën en instellingen hadden niets voor hem bewerkt, en konden dat ook niet. Kortom, zijn geval was hopeloos. Wat kon hij nog doen? Waarheen moest hij gaan? Zijn handen en voeten waren vastgeklonken aan het kruis. Het was nutteloos om tegen hem te zeggen: Doe dit, of ga daarheen. Met zijn handen had hij, toen hij ze nog kon gebruiken, geweld bedreven. Nu waren ze aan het hout genageld en konden niets meer doen. Met zijn voeten had hij, toen ze nog vrij waren, verkeerde wegen bewandeld. Nu konden ze hem nergens meer heenbrengen.

Geloof in de Gekruisigde

Maar let op! Hoewel de boosdoener zijn handen en voeten niet meer kon gebruiken (die zo onontbeerlijk zijn voor een godsdienst van werken), waren zijn hart en tong nog wel beschikbaar. En juist die zijn noodzakelijk voor een godsdienst waarin het *geloof* centraal staat: *'Want met het hart gelooft men tot gerechtigheid en met de mond belijdt men tot behoudenis'* (Rom. 10:10).

Wat een heerlijke woorden, die uitkomst boden aan deze man en hoop bieden aan iedere arme zondaar, want wij worden allemaal op dezelfde grondslag gered als de moordenaar op het kruis.

Er zijn geen twee wegen naar de hemel, één voor de godsdienstige mens, voor de farizeeër, en een andere weg voor boosdoeners. Er is maar één weg tot behoud, namelijk van de troon van God naar beneden, waar de schuldige zondaar zich bevindt, dood in zonden en misdaden. De voetsporen van die weg dragen het stempel van Gods verlossende liefde en ze voeren vandaar terug naar de troon van God door het kostbare verzoeningsbloed van Christus. Dit is de weg naar de hemel: de weg geplaveid met liefde, besprenkeld met bloed en betreden door een heilig gezelschap van verlore zondaars. Zij zijn tot aanbidders gemaakt, en worden van alle einden van de aarde bijeengebracht om het hemelse loflied te zingen: *'Het Lam, dat geslacht is, is waardig (...)'* (Openb. 5:12).

Het hart van de boosdoener was vrij, en onder de machtige werking van de Heilige Geest werd zijn oog gericht op de gezegende Heiland die naast hem hing: de Persoon die hij zojuist nog had gesmaad. Maar nu richtte hij zijn berouwvolle blikken op Hem en gaf een mooi getuigenis van Hem. Het is leerzaam en belangrijk om het werk van God in de stervende boosdoener te volgen. Ja, het werk van God en de groei van het geloof in het hart is altijd heel belangrijk. Het werk van de Heilige Geest *in ons* zou nooit gescheiden moeten worden van het werk van Christus *voor ons*. Zowel het een als het ander is gegrond op de eeuwige raadsbesluiten van God en onafscheidelijk daarmee verbonden. Dat is wat alles zo vast en goddelijk maakt. Het is niet uit de mens. Het is van begin tot eind Gods werk, vanaf het prille begin van de overtuiging van zonde, totdat iemand in het volle licht komt van het evangelie van de genade. De Heer zij geprezen dat het zo is! Als het anders was, en er ook maar een atoom van het schepsel bij kwam, zou dat ene atoom het geheel te niet doen en waardeloos maken.

Vrees jij ook God niet?

Bij de boosdoener zien we een eerste vrucht van de werking van Gods Geest, als hij tegen de andere rover zegt: *'Vrees jij ook God niet?'* (Luc. 23:40). Hij zegt niet: *'Vrees jij ook de straf niet?'* De werking van de Geest blijkt in dit geval uit

de vreze des Heren en een heilige afschuw van het kwaad. *'Het beginsel van wijsheid is de vreze des Heren'* (Spr. 9:10). Er kan vrees zijn voor het oordeel en vrees voor de gevolgen van de zonde, zonder de zonde zelf te haten. Maar waar de Geest van God werkzaam is in het hart, zal er een echt besef van zonde zijn en het oordeel hierover in het licht van God. Dit is een oprecht berouw. Het is een realiteit en een noodzakelijk element: *'Met voorbijzien dan van de tijden der onwetendheid beveelt God nu aan de mensen, dat zij zich allen overal moeten bekeren'* (Hand. 17:30).

Hier kan niemand omheen. Sommigen proberen misschien de menselijke verantwoordelijkheid weg te nemen, door de verontschuldiging dat ze ongeschikt zijn tot iets goed. Zij proberen misschien anderen te overtuigen dat het nutteloos is de mensen op te roepen tot berouw en geloof, omdat de mens niets van zichzelf kan doen. Maar de kwestie is: Wat is de betekenis van de woorden die Paulus zei in zijn toespraak te Athene? Predikte Paulus de waarheid? Was hij gezond in het geloof, en voldoende rechtzinnig in de leer? Paulus zei duidelijk en nadrukkelijk dat God nu de mensen *beveelt*, dat zij zich *allen overal* moeten bekeren. Wil iemand zich hieraan onttrekken en zeggen: dat kunnen zij niet? Wil iemand het wagen de menselijke verantwoordelijkheid te loochenen en Gods bevel ongehoorzaam te zijn? Zo ja, waar staat zo iemand dan? Op heel gevaarlijke bodem. Als God verkondigt dat de mensen zich *moeten* bekeren, wee hem die weigert dit te doen. Wee hem die leert dat ze niet de plicht hebben dit te doen.

Berouw en bekering

Laten wij een ogenblik dit punt onderzoeken in het licht van het Nieuwe Testament. Laten we nagaan of onze Heer en Zijn apostelen een beroep op de mensen deden, op *alle* mensen, *overal* om zich te bekeren. Johannes predikte: *'Bekeer u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen'* (Matt. 3:1). Ja, zal men zeggen: Johannes predikte te midden van Israël, het volk dat een erkende relatie had met Jahweh en daarom is deze tekst geen bewijs voor de noodzaak van bekering. Wel, we halen deze tekst alleen aan om te tonen dat Jood en heiden allebei verantwoordelijk zijn zich te bekeren en dat de allereerste stem, die wij horen in het Nieuwe Testament, zondaars oproept tot bekering.

Had Johannes de Doper gelijk of ongelijk? Was het niet juist dat hij de mensen opriep tot bekering? We krijgen het antwoord van Hem die groter was dan Johannes: *‘Van toen af begon Jezus te prediken en te zeggen: Bekeer u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen’* (Matt. 4:17). Zou iemand tegen deze goddelijke Prediker durven zeggen: ‘Wij kunnen ons niet bekeren, wij hebben geen kracht, wij zijn niet verantwoordelijk’. Nee, mensen kunnen redeneren en over godsdienst spreken, maar hier staat duidelijk dat Christus de mensen opriep zich te bekeren. Hij richtte Zich tot de mens als een verantwoordelijk wezen, als iemand die ertoe opgeroepen wordt zichzelf en zijn wegen te oordelen, zijn zonden te belijden en berouw te hebben in stof en as. De enige juiste plaats voor een zondaar is de plaats van berouw. Als hij weigert die plaats in te nemen in de tegenwoordigheid van Gods genade, zal hij straks worden gedwongen die plaats in te nemen in de tegenwoordigheid van Gods oordeel. Dan is het berouw te laat. *‘Met voorbijzien dan van de tijden van de onwetendheid beveelt God nu aan de mensen, dat zij zich allen overal moeten bekeren’* (Hand. 17:30).

In Handelingen 2 luisteren we naar de grote toespraak van Petrus op de Pinksterdag. Het was de vruchtbaarste toespraak ooit in deze wereld gepredikt. De prediking werd bekroond met de bekering van 3000 mensen. En wat predikte Petrus? Hij predikte Christus en riep de mensen op tot bekering. De grote apostel van de besnijdenis drong aan op bekering, op zelfoordeel en oprecht berouw voor God: *‘Bekeer u en laat ieder van u gedoopt worden in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving van de zonden; en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen’* (Hand. 2:38). *‘Kom dus tot inkeer en bekeer u, opdat uw zonden uitgewist worden (...)’* (Hand. 3:19). De kracht van de Heilige Geest zette het zegel op deze prediking; en dat is voldoende.

Dan het getuigenis van Paulus in het boek Handelingen. Hij zegt: *‘(...) hoe ik van wat nuttig was niets heb nagelaten u te verkondigen en te leren in het openbaar en in de huizen, terwijl ik zowel aan Joden als Grieken de bekering tot God en het geloof in onze Heer Jezus betuigde’* (Hand. 20:20-21). En in zijn toespraak tegen Agrippa zegt hij: *‘Daarom, koning Agrippa, ben ik die hemelse verschijning niet ongehoorzaam geweest, maar heb ik eerst aan hen die in Damascus en in Jeruzalem en in heel het land van Judea woonden, en later aan de volken verkondigd dat zij tot inkeer moesten komen, zich tot God bekeren en werken doen die in overeenstemming zijn met de bekering’* (Hand. 26:19-20). We hebben dus duidelijke bewijzen in de Schrift van de algemene en blijvende

noodzaak van bekering. Geen enkel gezond godsdienstig systeem kan de verantwoordelijkheid van de zondaar ontkennen om zich tot God bekeren en werken te doen, die daaraan beantwoorden. Na deze uitweiding willen we weer terugkeren naar ons onderwerp.

Het geval van de berouwvolle boosdoener vormt een prachtige illustratie van de belangrijke woorden van Petrus: *'Kom dus tot inkeer (of: Heb dan berouw) en bekeer u, opdat uw zonden uitgewist worden'*. Dit laat ons duidelijk de ware betekenis zien van berouw en bekering. Twee onderwerpen die zo weinig worden begrepen, en vaak worden verduisterd door verkeerde leer. Het menselijk hart is altijd bereid de goddelijke dingen verkeerd te beoordelen; en als dit samengaat met een valse godsdienst die de dingen eenzijdig voorstelt, zijn de gevolgen niet te overzien. Dat is de reden dat mensen menen dat het nodig is een en ander te gaan *doen*, als zij opgeroepen worden door het evangelie om berouw te hebben en zich tot God te wenden: bijvoorbeeld in de vorm van lezen, bidden en verordeningen te houden en diensten bij te wonen. Zo worden ze beziggehouden met *werken*, in plaats van hun *toestand* te oordelen. Dat is een noodlottige fout. Het is het gevolg van het samengaan van *eigengerechtigheid* en een verkeerde theologie. Dit schaadt de waarheid van God.

Het is wonderlijk de diverse vormen van eigengerechtigheid te zien. Soms is het zo subtiel dat niemand herkent wat het eigenlijk is. Het lijkt soms op nederigheid; en men spreekt dan uitvoerig over het kwaad in ons en het gevaar aanmatigend te zijn. Dan weer neemt het een andere vorm aan en gebruikt men de taal van de ervaring, wat dikwijls niets anders is dan alleen met zichzelf bezig zijn. En weer een andere keer zoekt men het in de vormen van een uiterlijke godsdienst, die een struikelblok voor de gelovige kunnen zijn. Maar wat is een oprecht berouw? In beginsel is het een volledig zelfoordeel, een berouw over de eigen geschiedenis en verkeerde wegen. Het is de volledige afbraak van de eigengerechtigheid en de erkenning van het eigen verderf en het failliet van onszelf. Het is het besef van persoonlijke slechtheid, schuld en het in levensgevaar zijn – wat wordt voortgebracht door de machtige werking van het Woord en de Geest van God op hart en geweten. Het is het leed dragen over de zonde en een afschuw ervan hebben.

Natuurlijk zijn er nog andere karaktertrekken en beginselen van oprecht berouw. Er is een verandering van gezindheid tegenover zichzelf, de wereld en God. Ook zijn er verschillende gradaties in de diepte en kracht van de

oefeningen van het hart. Maar laten we ons beperken tot het belangrijkste beginsel van berouw, dat wordt geïllustreerd in het verhaal van de berouwvolle boosdoener, namelijk het *zelfoordeel*. Op dit principe moet voortdurend de nadruk vallen. Ik ben bang dat dit helaas uit het oog wordt verloren in veel prediking in onze dagen. In onze pogingen het evangelie eenvoudiger en gemakkelijker te maken, lopen we gevaar te vergeten dat God de mensen *beveelt* dat zij zich allen overal moeten bekeren. De zondaar moet door de prediking weten dat hij een zondaar is, een verloren en schuldige zondaar die de hel verdient. Hij moet beseffen dat de zonde iets vreselijks is in het oog van God, zo ernstig dat niets anders dan de dood van Christus die kon verzoenen. En zo verschrikkelijk dat allen die niet verzoend sterven, veroordeeld worden tot een nimmer eindigende eeuwigheid in de poel die brandt van vuur en zwavel.

Zit er iets verdienstelijks in zo'n berouw? Is het iets om op te bouwen of in te roemen? Heeft het iets te maken met de basis van onze gerechtigheid of onze aanneming bij God? Je kunt op dezelfde manier wel vragen of iemands faillissement de basis kan vormen voor zijn krediet of toekomstige fortuin? Nee, natuurlijk niet. Berouw in de diepste en duidelijkste vorm heeft niets te maken met vergeving. Hoe kunnen de gevoelens van een drenkeling iets te maken hebben met de reddingsboot die hem redt? Of hoe kan de doodsangst van iemand in een brandend huis iets te doen hebben met de brandtrap, waarlangs hij afdaalt uit de vuurzee?

Wij toch terecht

Als we kijken naar de boosdoener op het kruis, dan zien we bij hem een waarachtig berouw. Hij zegt tegen zijn metgezel: *'Vrees jij ook God niet, daar jij in hetzelfde oordeel bent? En wij toch terecht, want wij ontvangen wat onze daden waard zijn'* (vs. 40-41). Hij zegt dus: *'En wij toch terecht'*. Hij besepte en erkende daarmee dat hij rechtvaardig veroordeeld was, dat hij ontving wat zijn daden waard waren. Was daar iets verdienstelijks in? Nee, het was *zelfoordeel*. Het was het oordeel over zijn verkeerde wegen en besef van schuld; en dat was goed. Dit was de vrucht van het werk van de Geest in zijn hart; en het stelde hem in staat het heil van God naar waarde te schatten. Maar de erkenning van het rechtvaardige oordeel en het juiste schuldbesef kan op geen enkele wijze een gerechtigheid bewerken die voor God geldt.

Toch moet er berouw zijn, en hoe dieper hoe beter. Het is goed dat de ploeg zijn werk doet om het braakliggende terrein open te breken en diepe voren te trekken, opdat het zaad van het Woord wortel kan schieten. Ik geloof niet dat ooit iemand heeft moeten klagen dat de ploeg te diep in de grond was doorgedrongen. Nee, we kunnen er zeker van zijn dat hoe meer wij ons eigen verderf zien, wij ook des te meer de gerechtigheid van God zullen waarderen, die door het geloof in Jezus Christus komt tot allen, en over allen die geloven (Rom. 3:22). En laten we goed begrijpen, berouw hebben is niet dit of dat *doen*. Wat *deed* de boosdoener? Wat kon hij *doen*? Hij kon zich niet bewegen, maar hij had wel oprecht berouw en hij bracht dit tot uitdrukking in woorden van zelfoordeel.

Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan

En wat volgt daarna? Wat is de juiste volgorde? Berouw hebben én zich tot God bekeren (Hand. 26:20). Het is de ontdekking van het eigen ik en mijn verlorenheid, en de ontdekking van Gods redmiddel. Het is mijzelf veroordelen en God rechtvaardigen. Het is de ontdekking van de leegheid van het eigen ik, en van de volheid van Christus. Dit alles blijkt uit de woorden van de boosdoener op het kruis. Nadat hij had gesproken over zijn eigen rechtvaardige vonnis, wendde hij zich tot de Heer die naast hem hing en gaf hij dit mooie getuigenis: *'Deze echter heeft niets onbehoorlijks gedaan'* (vs. 41).

Hiermee keerde hij zich tegen de hele wereld. Hij stond hierin tegenover de hogepriesters, de oversten en de bijbelgeleerden, die de Heilige als een boosdoener hadden overgeleverd. Zij hadden gezegd: *'Als Deze geen misdadiger was, zouden wij Hem niet aan u overgeleverd hebben'* (Joh. 18:30). Maar deze boosdoener getuigde met heldere woorden van de vlekkeloze mensheid van Christus. Dat is in feite de kennis van *'de verborgenheid van de godsvrucht'* (1 Tim. 3:16). Hij keerde zich af van zijn eigen zonde en schuld en zag op een vlekkeloze Verlosser. En tegenover de wereld getuigde hij ervan dat zij een verschrikkelijke zonde had begaan door de Heer der heerlijkheid te kruisigen.

Was dat niet een goed werk? Ja, het is het mooiste wat een sterveling aan God kan tonen. Men kan miljoenen aan liefdadigheid uitgeven; men kan de hele wereld doorkruisen uit mensenliefde; men kan zijn leven wijden aan

godsdienstige zaken. Maar al die dingen zijn maar een stofje op de weegschaal, vergeleken met dit woord van geloof. Deze man werd door de Geest ertoe gebracht dit getuigenis te geven over Gods geliefde Zoon. De boosdoener kon niets doen of geven, maar hij kreeg het grote voorrecht te getuigen van Christus, terwijl de hele wereld Hem had buitengeworpen. Eén van Zijn discipelen had Hem verloochend, een ander had Hem voor 30 zilverlingen verraden; en allen hadden Hem verlaten. Maar de boosdoener mocht op een bijzondere wijze van Hem getuigen. Als alles wat mensen hebben gedaan, is vergeten, zal toch dit niet vergeten worden.

Denk aan mij

Maar er is nog meer te leren uit deze geschiedenis. De boosdoener getuigde niet alleen van de vlekkeloze mensheid van Christus, maar Hij erkende Hem ook als Koning en Heer. En hij deed dat op een tijdstip en in omstandigheden, die naar menselijke gedachten geen enkel uitzicht boden op heerschappij of koningschap. Hij zei: *'Jezus, denk aan mij, wanneer U in Uw koninkrijk komt'* (Luc. 23:42).

Kunt u het zich voorstellen: niet lang hiervoor had hij de stervende Heiland nog gesmaad, maar nu erkent Hij Zijn waardigheid als Koning en Heer. Dit was Gods werk. Dit was ware bekering, de weg terug naar God. *'Jezus, denk aan mij'*. Wat een kostbare woorden, die een arme en schuldige zondaar die de hel verdiende, verbonden met de goddelijke Heiland! Dat gebeurde door dit ene woordje: 'denk'. Dit is in feite het eeuwige leven. De Heiland en de zondaar samen verbonden, betekent eeuwige redding. Niets is ook zo eenvoudig. We kunnen praten over werken die nodig zijn, gevoelens die men moet hebben of ervaringen die men moet doormaken. Maar hier vinden we het in al zijn eenvoud en orde. Namelijk eerst een oprecht berouw door de woorden: *'wij toch terecht'*; en dan het heerlijke gevolg van de bekering door het eenvoudige maar krachtige gebed: *'Jezus, denk aan mij'*.

Vandaag

Wat is het antwoord van de Heer op de vraag van de boosdoener? *‘Voorwaar, Ik zeg u: vandaag zult u met Mij in het paradijs zijn’* (Luc. 23:43). Het is alsof de Heiland tegen hem zegt: ‘Je hoeft niet te wachten op de heerlijkheid van het koninkrijk, vandaag mag je al genieten van de heerlijkheid in het paradijs van God. Je zult bij Mij zijn in dat heerlijke paradijs om volle gemeenschap met Mij te genieten, lang voordat de heerlijkheid van het koninkrijk zal worden onthuld’. Geliefde Heiland, hoe groot is Uw genade! U spreekt niet één berispelend woord over wat er nog maar net was gebeurd. Er is zelfs geen vermanende blik! De boosdoener had gezegd: *‘wij toch terecht’*; en dat was genoeg geweest. Het moest gezegd worden, maar het was voldoende. *‘Een verbroken en verbrijzeld hart veracht U niet, o God’* (Ps. 51:19). Nee, God veracht dat niet, maar Hij vervult het met de rijke troost van Zijn genade en vergevende liefde. Het is een vreugde voor God de berouwvolle zondaar te vergeven; en niemand anders dan een berouwvolle zondaar kan de vergeving ontvangen.

‘Vandaag zult u met Mij in het paradijs zijn’. In deze woorden schittert de glans van een tegenwoordige, persoonlijke en volkomen behoudenis voor het oog van de verbaasde boosdoener. Hier gaat het totaal niet om het doen, geven, voelen of iets anders, dat de blik zou kunnen richten op het eigen ik. Voortaan moet het oog naar Boven zijn gericht en op de gezegende Heiland zijn gevestigd, die hem naar het paradijs brengt.

Ongetwijfeld kon de boosdoener niet vergeten dat hij een groot zondaar was geweest. Hij heeft zijn schuld en boosheid nooit vergeten. Het verleden zou hij zich blijven herinneren. Hoe zou het anders kunnen? Zullen wij het niet meer weten in de toekomst? Zeker, maar elke herinnering aan het verleden zal bijdragen aan de grootte van de dank die het hart zal uitspreken, als het denkt aan de genade van God die blijkt uit de woorden: *‘Want Ik zal jegens hun ongerechtigheden genadig zijn en hun zonden zal Ik geenszins meer gedenken’* (Hebr. 8:12). Dat is de goddelijke vergeving. God zal nooit meer zinspelen op de zonden die te niet zijn gedaan door het bloed van het kruis. Nee, nooit. Hij heeft ze voor altijd achter Zijn rug geworpen. Zij zijn als lood gezonken in geweldige wateren (Ex. 15:10). Zijn heerlijke Naam zij geloofd!

Het derde kruis

Nu moeten we nog een ogenblik kijken naar het derde kruis. Wat zien we daar: een schuldige zondaar? Dat niet alleen. De berouwvolle boosdoener was ook schuldig geweest. Beiden verkeerden in dezelfde verloren toestand. Maar niemand hoeft verloren te gaan om het feit dat hij een zondaar is. Christus is in de wereld gekomen om het verlorene te zoeken en te behouden. Maar wat zien we dan op het derde kruis? We zien een *ongelovige* zondaar. Dit is heel ernstig. We kunnen zonder aarzelen zeggen, dat als hij evenals zijn metgezel had gepleit op de genade van de Heer Jezus, hij ook hetzelfde antwoord zou hebben ontvangen. Er was genade in het hart van de Heer om zowel de één als de ander aan te nemen. Maar hij had die genade niet nodig, hij wilde niet. Hij had geen berouw of geloof. De donkere schaduwen van de dood zouden over hem komen en een nog donkerder oordeel wachtte hem.

Deze man kwam om, terwijl hij slechts een armlengte was verwijderd van de Heiland. Wat een vreselijke gedachte, wie kan dit begrijpen? Wie kan het verschil zien tussen beide mannen? Het verschil lag in één punt, maar dat ene punt had gevolgen van eeuwig belang. Dat ene punt was de aanneming of de verwerping van de Zoon van God. Geloven of niet geloven in Degene die daar tussen hen hing, even dicht bij de één als bij de ander. Er was geen verschil in hun natuur, in hun toestand of in hun omstandigheden. Het grote verschil lag in het feit dat de één geloofde, en de ander niet. De eerste kon zeggen: *'Jezus, denk aan mij'*. Maar de ander zei: *'Als U de Christus bent'*. Wat een tegenstelling! Wat een afschuwelijke kloof tussen deze mannen, die in elk ander opzicht zo op elkaar leken, en zo dicht bij elkaar waren en zo dicht bij de goddelijke Heiland.

Dit verschil is hetzelfde in alle gevallen, altijd en overal. Deze ene eenvoudige maar ernstige vraag voor iedereen is namelijk: Wat is uw relatie ten opzichte van Christus? Daarvan hangt alles af, voor tijd en eeuwigheid. Ben ik in Christus, of ben ik dat niet? De beide boosdoeners vertegenwoordigen de twee grote groepen waarin de mensheid is verdeeld. Die twee groepen bestaan vanaf de dagen van Kaïn en Abel tot op heden. De Christus van God is de ene grote en beslissende toetssteen voor beide groepen. Alle verschillende karakters, maatschappelijke posities, soorten, rassen, klassen, gezindten, partijen waarin de menselijke familie te verdelen is – allen vallen onder de vraag: Bent u *met* of *zonder* Christus.

Natuurlijk werd in het geval van de boosdoeners de zaak zo scherp gesteld, dat we het in een oogopslag kunnen zien. Maar het is voor iedereen hetzelfde. De Persoon van Christus is de grote scheidslijn tussen de nieuwe schepping en de oude, tussen het koninkrijk van God en dat van de satan, tussen de kinderen van het licht en de kinderen van de duisternis. En deze scheidslijn strekt zich uit tot in de eeuwigheid. Wat zegt u van deze dingen? Aan welke kant staat u? Bent u zoals de berouwvolle boosdoener met Christus verbonden door een eenvoudig geloof? Of spreekt u zoals de andere misdadiger twijfelend en/of verstandelijk: 'Als'. Hoe staat het met u? Stel deze vraag niet uit en kom zoals u bent tot Jezus, die ook voor u op het middelste kruis wilde lijden en sterven.

Distributie:

CBC 't Gulden Boek te Houten

Website: www.cbcboek.nl

E-mail: info@cbcboek.nl